

Arrest

nr. 126 449 van 27 juni 2014
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X en X en X en X, die verklaren van Bosnische nationaliteit te zijn, op 25 maart 2013 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 april 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 mei 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. VERMANDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat A. ACER verschijnt voor de verzoekende partijen en van advocaat E. IMPENS, die loco advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 11 oktober 2012 dienen de verzoekende partijen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

1.2. Op 14 februari 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding een beslissing waarbij de aanvraag vermeld in punt 1.1. onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

"Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 11.10.2012 bij onze diensten werd ingediend door:

[...]

nationaliteit: Bosnië-Herzegovina

[...]

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012) deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden:

Artikel 9ter §3 - 4° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna Vreemdelingenwet), zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen, zoals gewijzigd door de wet van 08.01.2012 (BS 06.02.2012); de in § 1, vijfde lid, vermelde ambtenaar-geneesheer of geneesheer aangewezen door de minister of zijn gemachtigde heeft in een advies vastgesteld dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in § 1, eerste lid, die aanleiding kan geven tot het bekomen van een machtiging tot verblijf in het Rijk.

Uit het medisch advies van de arts-adviseur d.d. 12.02.2013 (zie gesloten omslag in bijlage) blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Met betrekking tot de vraag of de aandoening van betrokkene een reëel risico kan inhouden op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, dient te worden opgemerkt dat zelfs indien er geen of zeer geringe behandelingsmogelijkheden zijn wat de gezondheidstoestand van betrokkene aanzienlijk kan doen achteruitgaan en zijn levensverwachting op korte of middellange termijn in het gedrang kan brengen, artikel 3 van het EVRM niet geschonden is als de actuele gezondheidstoestand van verzoeker niet eveneens uitermate ernstig is (EHRM, 20 december 2011, Yoh- Ekale Mwanje t. België, §§ 81-85; EHRM, Décision, 24 mei 2012 E.O. t. Italië, nr. 34724/10, §§, 34-38; EHRM, Grote Kamer, 27 mei 2008, N. t. Verenigd Koninkrijk, § 42)

Om van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is te kunnen spreken in de zin van artikel 3 van het EVRM en artikel 9 ter Vw. is bijgevolg niet enkel doorslaggevend dat er geen behandeling beschikbaar is in het land van herkomst, doch dient daarbij eveneens reeds actueel sprake te zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar voor de gezondheid ruimschoots volstaat om deze toepassingsvoorwaarde van artikel 9 §1 en artikel 3 van het EVRM uit te sluiten.

Uit de vaststellingen van het medisch advies blijkt heden bijgevolg een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek, dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoening(-en) waaraan betrokkene lijdt, zodat dit element op zich toelaat overtuigend te besluiten dat betrokkene kan uitgesloten worden van de toepassing van artikel 3 van het EVRM en bijgevolg ook van de toepassing artikel 9 ter van de Vreemdelingenwet.

Uit het voorgelegd standaard medisch getuigschrift blijkt bijgevolg dat betrokkene kennelijk niet lijdt aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft. Bovendien dient te worden vastgesteld dat het EH RM de schendingen van art. 2 EVRM (recht op leven) en art. 3 EVRM onlosmakelijk verbonden acht. Indien er immers geen onmenselijke of vernederende behandeling kan worden vastgesteld, wordt wegens deze samenhang een eventuele schending van het recht op leven of fysieke integriteit niet verder onderzocht, gelet op de redenering die het EHRM op systematische wijze aan deze artikels toekent (EHRM, 20 december 2011, Yoh-Ekale Mwanje t. België, § 86; EHRM, 2 mei 1997, D. t. Verenigd Koninkrijk, §§ 58-59; EHRM, Décision, 29 juni 2004, Salkic e.a. t. Verenigd Koninkrijk; EHRM, Décision, 7 juni 2011, Anam t. Verenigd Koninkrijk).

Bijgevolg is niet bewezen dat een terugkeer naar het land van herkomst of het land waar de betrokkene gewoonlijk verblijft een inbreuk uitmaakt op de Europese richtlijn 2004/83/EG, noch op het artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM).

De onontvankelijkheid van deze aanvraag wordt vastgesteld onverminderd de eerbiediging van de andere voorwaarden tot ontvankelijkheid, voorzien in Artikel 9ter § 3."

2. Over de rechtspleging

2.1. De verzoekende partijen hebben binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wensen neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid.

2.2. Aan de verzoekende partijen werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan ingegaan worden op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste te leggen van de verzoekende partijen.

3. Over de ontvankelijkheid

De Raad merkt op dat het beroep niet ontvankelijk is ingesteld voor de vierde en de vijfde verzoekende partij.

In het verzoekschrift wordt niet vermeld dat de derde of de vierde verzoekende partij optreden in de hoedanigheid van wettelijke vertegenwoordiger van hun minderjarige kinderen. De minderjarige kinderen hebben derhalve in eigen naam een beroep ingediend.

Niettegenstaande in ons rechtstelsel een minderjarige als handelingsonbekwaam wordt beschouwd, hetgeen tot gevolg heeft dat een minderjarige vertegenwoordigd dient te zijn door zijn vader, moeder of voogd om op rechtsgeldige wijze een beroep in te stellen bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), wordt op deze regel een uitzondering aanvaard, met name wanneer het een minderjarige betreft die geen infans meer is en over voldoende onderscheidingsvermogen beschikt, telkens het rechten betreft die aan zijn persoon zijn verbonden.

In casu betreft de bestreden beslissing een beslissing waarbij de aanvraag op grond van artikel 9ter van de vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard waarin de minderjarige kinderen van de derde en de vierde verzoekende partij eveneens worden vermeld en die ook geldt ten opzichte van de minderjarige kinderen. Het betreft dus rechten die aan de persoon verbonden zijn.

Op het moment van het indienen van het beroep is de vierde verzoekende partij 11 jaar oud en de vijfde verzoekende partij 3 jaar oud.

Het beroep is onontvankelijk wat de vierde en de vijfde verzoekende partij betreft, die niet kunnen worden geacht over voldoende onderscheidingsvermogen te beschikken en dus niet de vereiste bekwaamheid hebben om in eigen naam een beroep bij de Raad in te stellen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Het enig middel verwoordt verzoeker als volgt *"Kennelijk gebrek aan materiële en formele motivering in strijd met het artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen en schending van het algemeen rechtsbeginsel van behoorlijk bestuur, met name het algemeen rechtsbeginsel van de zorgvuldigheid, schending van artikel 3 E.V.R.M. en schending van het recht van verdediging"*.

Na een theoretische uiteenzetting aangaande de motiveringsplicht, menen de verzoekende partijen dat de motivering van de bestreden beslissing op geen enkele wijze afdoende, nauwkeurig en volledig is, dat de verwerende partij er zich toe beperkt in haar beslissing aan te halen dat de eerste verzoekende partij niet zou lijden aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit, dat zij niet akkoord kunnen gaan met een dergelijke stereotiepe afwijzing van het verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van artikel 9ter, §1 van de

vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn, dat er geen enkele afdoende motivering is waarom de verwerende partij de aanvraag niet ten gronde zou moeten beoordelen, dan wel zelf enig onderzoek zou uitvoeren, dat om een verblijf te bekomen op grond van medische redenen de medische toestand een zekere ernst dient te vertonen, dat meer bepaald vereist is dat de ziekte, ongeacht de aard ervan, een zekere ernst vertoont om een reëel beletsel voor de uitvoering van de uitvoeringsmaatregel te kunnen vormen, dat er niet vereist is dat de ziekte levensbedreigend is, dat kan volstaan dat bijvoorbeeld gespecialiseerde zorgverstrekking nodig is, dat de Raad van State hieraan toevoegt *“ce qui est en cause n'est pas la stabilité d'un état de santé, mais bien sa gravité et la constance de soins qu'il appelle”*. De verzoekende partijen zijn van mening dat de verwerende partij bovendien dient na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken, dat indien blijkt dat dit niet onderzocht is, er een manifeste schending van het zorgvuldigheidsbeginsel zoals *in casu* aan de orde is. De verzoekende partijen stellen vast dat de verwerende partij het spel niet eerlijk speelt, dat artikel 9ter, §1 uit twee delen bestaat, namelijk het lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Zij vragen zich af of de verwerende partij tevens onderzocht heeft of er een adequate behandeling mogelijk is in het land van herkomst, dat zij zich terecht de vraag stellen 'waarom', dat ook een blik op de gesloten omslag alwaar 'het waarom' zou moeten worden verhuld geen verheldering brengt, dat ook in het schrijven van de arts-attaché niet wordt uitgelegd 'waarom', dat zij aldus terecht vaststellen dat de Raad eveneens kan vaststellen dat er aan de materiële motiveringsplicht niet is voldaan, dat de motieven, zijnde het 'waarom', in de beslissing dienen te worden veruitwendigd, dat zij een medisch attest hebben voorgelegd en de aandoening in de bijhorende aanvraag hebben beschreven, dat de uiterst beperkte motivering indruist met wat hoger werd gesteld, namelijk dat de motivering van de beslissing evenredig moet zijn met het belang ervan, dat *in casu* deze beslissing voor hen zeer verstrekkende gevolgen heeft daar deze oordeelt over hun verblijf.

Voorts stellen de verzoekende partijen dat zij er al op wezen dat de verwerende partij het spel niet eerlijk speelt, dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissing juridisch wenst te motiveren met de verwijzing naar artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet door te stellen dat de aandoening van de eerste verzoekende partij niet beschouwd kan worden als direct levensbedreigend, dat zelfs indien zij dit nog zouden kunnen volgen, *quod non*, dan nog gaat artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet verder. Zij wijzen er op dat er ook nog moet gekeken worden of er wel een mogelijkheid is tot behandeling in hun land van herkomst en stellen vast dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de mogelijke behandeling terwijl in de aanvraag uitgebreid werd gemotiveerd dat de behandeling die de eerste verzoekende partij dient te volgen, zijnde medicatie, problematisch wordt in hun land van herkomst gezien het land met een tekort aan geneesmiddelen zit. De verzoekende partijen wijzen er op dat artikel 9ter, §1 *iuncto* §4 van de vreemdelingenwet stelt dat ook de toegang tot de medicatie dient te worden nagegaan in de ontvankelijkheidsfase, dat indien de eerste verzoekende partij niet aan de nodige medicijnen kan geraken, wat zij duidelijk in de aanvraag hebben opgeworpen, zij uiteraard wel lijdt aan een aandoening die levensbedreigend is, zoals vermeld in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet. Zij verduidelijken dat heden hier ten lande de aandoening niet meer levensbedreigend is gezien de eerste verzoekende partij toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen, doch dat de vraag zich stelt of zij deze toegang zullen hebben in hun thuisland, dat dit niet aan de orde is. Zij menen dat de Dienst Vreemdelingenzaken tevens dient te motiveren, indien zij de aanvraag onontvankelijk wenst te verklaren, of de eerste verzoekende partij een levensbedreigende aandoening heeft en of dit op heden verband houdt met het feit of zij hier ten lande toegang heeft tot de nodige geneesmiddelen. De Dienst Vreemdelingenzaken heeft, volgens de verzoekende partijen, nagelaten om ook maar op enige wijze na te gaan of er een toegang bestaat in het land van herkomst tot de nodige medicijnen of indien zij terugkeren naar hun land van herkomst, alwaar er geen toegang is tot medicijnen, de aandoening niet als levensbedreigend zal worden beschouwd.

Na een theoretische uiteenzetting betreffende de motiveringsplicht, besluiten de verzoekende partijen dat gezien er geen enkele motivering is omtrent de toegang tot de gezondheidszorg, deze summiere motivering niet evenredig is met het belang ervan, dat de beslissing voor de verzoekende partijen heel verstrekkende gevolgen heeft gezien hun verblijf ervan afhangt.

4.2. In de nota met opmerkingen stelt de verwerende partij onder meer wat volgt:

“Verwerende partij heeft de eer te antwoorden dat de betekenis van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet blijkt uit de Memorie van Toelichting van de wet van 15 september 2006 tot wijziging

van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Uit de parlementaire voorbereidingen blijkt dat de wetgever de toekenning van een verblijfsrecht om medische redenen heeft willen verbinden aan artikel 3 EVRM en de rechtspraak van het EHRM, zoals ten overvloede werd bevestigd door de rechtspraak van de Raad. (zie o.a. RvV 16 oktober 2012, nr. 89.865; RvV 10 oktober 2012, nr. 89.445; RvV 11 september 2012, nr. 87.395; RW, 25 januari 2012, nr. 73.906)

Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet stelt duidelijk een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit, dan wel op een onmenselijke of vernederende behandeling, voorop.

Uit de voorbereidende werken en uit de bewoordingen van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet zelf blijkt dat dit artikel gebaseerd is op de concepten een "reëel risico voor zijn leven of fysieke integriteit" of een "reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling", zoals deze worden gehanteerd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens:

Inzake de subsidiaire bescherming, conform artikel 2 e) en artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG stelt de wetgever in de Memorie van Toelichting dat " de term «reëel risico» (...) hier gebruikt naar analogie van de maatstaf die het Europees Hof voor de Rechten van de Mens hanteert bij de beoordeling van schendingen van artikel 3 EVRM. (Pari. St., Kamer, 2005-2006, DOC 51-2478/001, p. 85.)²

De artikelen 9ter en 48/4 van de wet van 15 december 1980 vormen samen de omzetting, in Belgisch recht, van artikel 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004. Het invoeren van deze twee parallelle procedures doet uiteraard geen afbreuk aan de duidelijke verbinding in de wet zelf en haar parlementaire voorbereiding van voormelde begrippen uit artikel 9ter met het begrippenkader van het EVRM en de interpretaties hiervan door het EHRM. (RvV, 25 januari 2012, nr. 73.906)

De wetgever gaf uitdrukkelijk aan dat het reëel risico zoals voorzien in het eerste lid van §1 artikel 9ter van de Vreemdelingenwet dient te worden geëvalueerd binnen de limieten van de rechtspraak van het EHRM, waarbij ook het begrippenkader dat daarmee samenhangt dient als maatstaf.

Het EHRM hecht in haar rechtspraak belang aan de severiteit en de aard van de bestaande medische problematiek en aan het bestaan van een adequate behandeling in het land van herkomst van de ernstig zieke vreemdeling die dreigt te worden gerepatriëerd.

Uit de concrete omstandigheden van elke zaak moet blijken dat een risico op een schending van artikel 3 EVRM voldoende reëel is.

Een schending van artikel 3 EVRM kan in alle gevallen immers slechts worden weerhouden indien een begin van bewijs van een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wordt voorgelegd. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het EVRM. Een eventualiteit dat artikel 3 van het EVRM kan worden geschonden volstaat op zich niet (RvS 27 maart 2002, nr. 105 233; RvS 28 maart 2002, nr. 105 262; RvS 14 maart 2002, nr. 104 674; RvS 25 juni 2003, nr. 120 961; RvS 8 oktober 2003, nr. 123 977).

De rechtspraak van het EHRM, zoals hieronder toegelicht, is casuïstiek, en het concreet belang van elk criterium hangt telkens af van de overige omstandigheden van de zaak.

Het is minstens niet kennelijk onredelijk om bij de motivering van de bestreden beslissing gebruik te maken van de terminologie zoals ook gehanteerd door het EHRM. Het door de motivering tot uiting brengen van het belang dat de wetgever aan de rechtspraak van het EHRM hecht met betrekking tot de beoordeling, laat niet toe te besluiten dat dat de innerlijke appreciatie van de ambtenaar-geneesheer kennelijk onredelijk is.

Het uitdrukkelijk verwijzen naar de criteria die het EHRM zelf herhaaldelijk, hoewel niet als absoluut, doch als bepalend aanduidde, kan gelet op het belang die wetgever overeenkomstig de voorbereidende werken hecht aan de rechtspraak van het EHRM terzake, niet op zich tot een onwettige motivering leiden.

In casu blijkt uit de motivering van de ambtenaar-geneesheer dat hij zijn advies grondt in het manifest gebrek aan een reëel risico voor het leven of voor een mensonterende behandeling wegens een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek of levensbedreigend stadium van de aandoening.

Uit het advies d.d. 12 februari 2013 blijkt de innerlijke appreciatie van de ambtenaar-geneesheer, die overeenkomstig artikel 9ter, §1, vijfde lid van de Vreemdelingenwet, als enige het in het eerste lid van die bepaling vermelde risico beoordeelt.

Verzoekers gaan met hun betoog voorbij aan het feit dat ook artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 vereist dat een actuele noodzaak bestaat voor het toekennen van een verblijfsrecht om medische redenen. Dit volgt niet enkel uit uitzonderingskarakter van die bepaling als ratio legis, maar tevens uit de bewoordingen ervan:

'De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er

geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.'

De wet voorziet in een bescherming tegen een aanwezige dreiging op een onmenselijke of vernederende behandeling.

Dit wordt bekrachtigd door artikel 9ter, §1, derde lid van de wet van 15 december 1980, waarbij op de aanvrager de verplichting wordt gelegd op de bewijzen terzake voor te leggen.

Artikel 9ter van de 15 december 1980 voorziet geen bescherming tegen een hypothetische toekomstige evolutie of een loutere eventualiteit dat een risico zoals omschreven in het eerste lid, §1 van die bepaling aanwezig zou zijn.

Het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling is niet louter afhankelijk van het bestaan van een adequate behandeling in het land van herkomst, maar ook van de aard en de ernst van pathologie. Een andere interpretatie zou ingaan tegen de ratio-legis van de ontvankelijkheidsvoorwaarde zoals vastgesteld in artikel 9ter, §3, 4° van de 15 december 1980.

De toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de 15 december 1980 kan plaatsvinden zonder dat wordt overgegaan tot overwegingen inzake de toegankelijkheid van de behandeling in het land van herkomst.

Bij de beoordeling van dat risico is de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens relevant, wat door verzoekende partij overigens niet wordt betwist.

In het arrest *N. v. the United Kingdom* wordt de draagwijdte of het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM nergens als zodanig gekoppeld aan elke ernstige, natuurlijke ontstane fysieke of mentale ziekte, die lijden, pijn en een vermindering van de levensverwachting kan veroorzaken en die een gespecialiseerde medische behandeling behoeft die mogelijk niet beschikbaar is in het land van herkomst of tegen een aanzienlijke kost.

In artikel §45 van het desbetreffende arrest stelt het Hof:

"Finally, the Court observes that, although the present application, in common with most of those referred to above, is concerned with the expulsion of a person with an HIV and AIDS-related condition, the same principles must apply in relation to the expulsion of any person afflicted with any serious, naturally occurring physical or mental illness which may cause suffering, pain and reduced life expectancy and require specialised medical treatment which may not be so readily available in the applicant's country of origin or which may be available only at substantial cost."

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens voegt die opmerking toe aan een paragraaf waarbij de hieronder beschreven principes die voortvloeien uit het arrest *D. v. the United Kingdom*, worden samengevat (§§42-45). Het Hof verwijst naar die principes met de bewoordingen 'the same principles'.

In §43 stelt het Hof dat, hoewel niet te kunnen uitsluiten dat er ook andere zeer uitzonderlijke gevallen zouden kunnen voorkomen waarin de humanitaire overwegingen even overtuigend zouden kunnen zijn, hij evenwel van mening is dat de hoge drempel, zoals geformuleerd in het arrest *D. tegen het Verenigd Koninkrijk* en in de latere rechtspraak, gehandhaafd dient te worden. (*EHRM, N. t. Verenigd Koninkrijk, Grote Kamer, 27 mei 2008, n° 26565/05, § 43*).

De loutere omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt, of tot gevolgd heeft dat de levensverwachting aanzienlijk kan dalen, volstaat volgens het Hof immers niet om tot een onmenselijke of vernederende behandeling te leiden.

Telkens het Hof vaststelt dat sprake is van een "ernstige ziekte", gaat zij bovendien over tot de vaststelling of er tevens sprake is van een vergevorderd stadium of van een kritieke gezondheidstoestand. Bij de beslechting van de zaak *N. v. the United Kingdom* besloot het Hof finaal in § 51 van het arrest, met verwijzing naar het door haar gegeven overzicht, dat die zaak zich niet onderscheidde van de gevallen die in de §§ 36-41 worden omschreven, en waarbij het Hof telkens vaststelde, dat, hoewel sprake was van een "erstige" ziekte, de ziekte zich nog niet in het vergevorderd stadium bevond zoals in de zaak *D. v. the United Kingdom*.

In het genoemde overzicht verwijst het Hof allereerst naar het referentie-arrest *D. v. the United Kingdom* en wijst op het feit dat sinds dat arrest nooit meer tot een schending van artikel 3 EVRM heeft kunnen besluiten, in de context waarbij een ernstig zieke vreemdeling werd onderworpen aan een verwijderingsmaatregel. Het Hof verwijst tevens naar het de zaak *B.B. v. France*, waarin eveneens werd vastgesteld dat een verwijdering van een ernstig zieke vreemdeling aanleiding zou geven tot de schending van artikel 3 EVRM. Het Hof omschreef de omstandigheden die daartoe aanleiding gaven als het feit dat de verzoeker een aids- patiënt was, die zich een vergevorderde stadium van de ziekte bevond, die evenwel was gestabiliseerd onder invloed van de antivirale middelen, waarvan met voldoende zekerheid kon worden vastgesteld dat die voor hem niet toegankelijk zouden zijn in de Democratische Republiek Congo. Gezien hij zou worden geplaatst in een situatie waarin hij zonder enige bijstand van familie zou worden geconfronteerd met zijn naderend einde, oordeelde het Hof dat het voor hem waarschijnlijk onmogelijk zou zijn om de menselijke waardigheid ter behouden. De zaak werd van de rol geschrapt voordat de zaak kon worden onderzocht, nadat de Franse autoriteiten verzekerden dat hij niet zou worden gerepatriëerd.

Vervolgens verwees het Hof naar het arrest *Karara c. Finland* (Commissie Mensenrechten, 29 mei 1998, 40900/98) en stelt hierbij zelf dat in die zaak, de verzoeker, van Ugandese nationaliteit, HIV-positief was en in Finland behandeld werd sinds 1992, maar dat dit geval zich onderscheidde van *D. v. the United Kingdom* en *B.B. c. France*, omwille van het feit dat de verzoeker zich nog niet in een dermate vergevorderd stadium van de ziekte bevond dat zijn uitwijzing een behandeling strijdig met artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens zou uitmaken (EHRM, *N. v. the United Kingdom*, n° 26565/05, 26 mei 2008, §36).

Verder haalt het Hof arrest *Bensaid c. Royaume-Uni* aan. In die zaak wordt in dezelfde zin geoordeeld dat hoewel het Hof erkende de ziekte van de verzoeker "ernstig" is, dit op zich niet volstaat om een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens vast te stellen, gelet op het feit dat de hoge drempel zoals die werd vastgesteld bij *D. v. the United Kingdom*, en waarbij de ziekte zich reeds in het terminaal stadium bevond, niet wordt gehaald.

Het Hof geeft in concrete bewoordingen ook aan aandacht te hebben voor het feit dat een levensbedreigende of kritieke toestand eveneens het gevolg kan zijn van het ontbreken van een adequate behandeling in het land van herkomst. Het Hof ging tot deze overweging over in de context waarbij vreemdelingen die dreigden te worden verwijderd gediagnostiseerd waren met aids, en hadden aangetoond dat hun stabiele gezondheidstoestand het gevolg was van de antivirale middelen die voor hen in hun gastland beschikbaar waren gesteld. In die omstandigheden stelde het Hof dat, gezien een adequate behandeling beschikbaar was in hun land van herkomst, er geen schending van artikel 3 EVRM kon worden weerhouden, (zie: *Amegnigan against the Netherlands*, ontvankelijkheidsbeslissing, 25 november 2004, n° 256/29/04; EHRM, *Ndangoya against Sweden*, ontvankelijkheidsbeslissing, 22 juni 2004, n° 17868/03; 2004 EHRM, *Henao against the Netherlands*, ontvankelijkheidsbeslissing, 24 juni 2003, n° 13669/03)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens oordeelde dat de loutere omstandigheid dat de uitwijzing de gezondheidstoestand van een vreemdeling beïnvloedt, of tot gevolg heeft dat de levensverwachting aanzienlijk kan dalen, niet volstaat om een schending van die bepaling op te leveren, (zie in die zin ook: RvV nr. 73.032)

b. d. 11 januari 2012; RvV nr. 74.125 d.d. 27.01.2012; RvV nr. 73.999 d.d. 27.01.2012; RvV nr. 73.031 en 73.890 d.d. 24.01.2012; RvV nr. 73.906 d.d. 25.01.2012)

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens kadert de draagwijdte van artikel 3 EVRM als volgt: "46. The Court observes that the prohibition under Article 3 of the Convention is of an absolute nature, but that the kind of treatment qualified as inhuman and degrading will depend upon an examination of the facts of the specific case in order to establish whether the suffering caused was so severe as to fall within the ambit of this provision. Moreover, according to its established case-law, Article 3 entails a positive obligation on the part of the State to protect the individual from acute ill-treatment, whether physical or mental, whatever its source. Thus if the source is a naturally occurring illness, the treatment for which could involve the responsibility of the State but is not forthcoming or is patently inadequate, an issue may arise under this provision (see, for example, *D. v. the United Kingdom*, 2 May 1997, §§ 51-54, Reports of Judgments and Decisions 1997-III, and, *mutatis mutandis*, *Pretty v. the United Kingdom*, no. 2346/02, §§ 49-52, ECHR 2002-III).

47. However, an examination of the facts of the present case, whilst revealing the applicant's understandable distress and frustration, does not indicate circumstances of such an intense degree, involving the exceptional, life-threatening conditions found in the cases of Mr D. and Mrs Pretty cited above, as to fall within the scope of Article 3 of the Convention. The Court considers it more appropriate to analyse this aspect of the applicant's complaint under Article 8 (respect for private life) below. RvV 48. Consequently, the Court finds no violation of Article 3 of the Convention." (*L. v. Lithuania*, arrest, 11 september 2007, no. 27527/03, §§ 46-48)

Vrij vertaald:

"Het Hof herinnert eraan dat het verbod dat voortvloeit uit artikel 3 EVRM een absoluut karakter heeft, maar dat de aard van de behandeling die kan worden gekwalificeerd als een onmenselijke en vernederende behandeling afhankelijk is het onderzoek van de concrete omstandigheden van de zaak, die toelaten vast te stellen of het lijden zodanig ernstig is dat het kan vallen binnen de draagwijdte van die bepaling.

Uit de vaststaande rechtspraak volgt dat artikel 3 EVRM een positieve verplichting voor de Staat omhelst om het individu te beschermen tegen acute mishandeling, lichamelijk dan wel geestelijk, ongeacht de bron. Indien die bron een natuurlijk voorkomende ziekte is, waarvan de behandeling de verantwoordelijkheid van de Staat kan uitmaken, en wanneer deze behandeling uitblijft of onvoldoende blijkt, kan een onverenigbaarheid met deze bepaling worden vastgesteld, (zie bijvoorbeeld *D. tegen het Verenigd Koninkrijk*, 2 mei 1997, §§ 51 tot 54, Recueil des arrêts et décisions 1997-III, en, *mutatis mutandis*, *Pretty tegen het Verenigd Koninkrijk*, nee. 2346/02, §§ 49-52, EHRM 2002-III).

Het onderzoek van de feiten in de huidige zaak, waaruit weliswaar verzoeksters begrijpelijke angst en frustratie blijkt, wijst echter niet op het bestaan van de uiterst ernstige omstandigheden, die van uitzonderlijke en levensbedreigende aard zijn, zoals de omstandigheden die zich voordeden in de zaken *Mr. D en Mrs. Pretty*, zoals hierboven uiteengezet, die vallen binnen de draagwijdte van artikel 3 EVRM."

Het bovenstaande citaat heeft betrekking op de omstandigheden waarbij de eigen onderdanen van de verdragsluitende partijen zich richtten tot het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. In *L. v. Lithuania* werd het feit aangevoerd dat de Litouwse autoriteiten niet voorzagen in een wettelijk kader om een operatieve geslachtswijziging te vervullen, terwijl verzoekende partij reeds voor een aanzienlijk gedeelte geslachtswijzigende ingrepen had laten uitvoeren.

Het Hof opteerde ervoor om de concrete omstandigheden van deze zaak te vergelijken met de omstandigheden van de zaak *Pretty v. the United Kingdom*, waarbij *Mrs. Pretty* wou dat haar echtgenoot haar, zonder correctioneel te worden bestraft, kon bijstaan in euthanasie. Zij voerde aan dat het ontzeggen van die mogelijkheid een onmenselijke en vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM inhield.

Zowel uit de letterlijke bewoordingen van dit arrest, als uit de keuze van het Hof om deze zaken, waarin zeer bijzondere maar ook zeer uiteenlopende omstandigheden speelden, naast elkaar te zetten, blijkt het belang van het criterium dat het Hof uitdrukkelijk aangeeft te hanteren.

Met die verwijzing trok het Hof tevens de lijn tussen het arrest *Pretty v. the United Kingdom* en het arrest *D. v. the United Kingdom*, die beiden zijn gekaderd in een context waarbij sprake is van een kritieke en levensbedreigende medische toestand, en waarbij in beide zaken een gebrek aan behandeling - in de zaak "*Pretty*" werden de Britse autoriteiten op de volledige lijn vrijgesproken - als een behandeling in strijd met artikel 3 EVRM, werd beschouwd.

Daaruit volgt dat, in de context van de afwezigheid van een behandeling, het criterium van een uitzonderlijke en levensbedreigende omstandigheden de draagwijdte van artikel 3 EVRM afbakt, voor zover de op handen zijnde schending van artikel 3 EVRM acuut is.

Daaruit volgt dat een beoordeling van het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling bij een gebrek aan een adequate medische behandeling niet enkel gebeurt door het nagaan van de behandelingsmogelijkheden in het land van herkomst, maar afhankelijk is van alle omstandigheden van de zaak, met inbegrip van de ernst, het stadium en de bijzondere eigenschappen van de aandoening.

In tegenstelling tot wat verzoekende partij stelt, leidde de ambtenaar-geneesheer uit het medisch dossier af dat de ingeroepen medische problematiek niet enkel geen reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit van verzoekster, maar ook dat die aandoening evenmin een reëel risico inhoudt voor een onmenselijke of vernederende behandeling indien geen adequate behandeling voorhanden zou zijn in het land van herkomst.

De ambtenaar-geneesheer verklaarde, overeenkomstig de doelstelling artikel 9ter, §3, 4° van de wet van 15 december 1980, dat het manifest ontbreken van een graad van ernst zoals telkens geïllustreerd in de rechtspraak van het EHRM, er in casu toe leidt dat verzoekende partij is uitgesloten van het toepassingsgebied van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, ook wat betreft het aspect van de onmenselijke of vernederende behandeling in geval van het ontbreken van een adequate behandeling in het land van herkomst.

Verzoekers tonen niet aan de hand van voldoende concrete elementen aan dat de ambtenaar-geneesheer het voor hem beschikbaar medisch dossier op kennelijk onredelijke wijze beoordeelde door de elementen te herhalen die hij reeds beoordeelde.

Zij verwijzen op algemene en vage wijze naar de verklaringen van de behandelende geneesheer weergegeven op het standaard medisch getuigschrift, zonder aan te tonen dat die verklaringen voldoende onderbouwd waren, door bijvoorbeeld specialistische verslagen, zodat uit het medisch dossier een voldoende reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling kon blijken.

Verzoekers tonen niet aan dat de ambtenaar-geneesheer, bij de evaluatie van de ingeroepen aandoening, de criteria die door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens worden gehanteerd toepaste zonder oog te hebben voor de concrete medische toestand zoals die blijkt uit het medisch dossier. Verzoekers tonen niet aan dat die criteria op absolute wijze zouden zijn toegepast, zonder dat een gebrek aan een actueel risico voor de fysieke integriteit of een onmenselijke behandeling voldoende zorgvuldig werd onderzocht."

4.3. Wat de ingeroepen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen betreft, dient te worden gesteld dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat de verzoekende partijen er kennis van hebben kunnen nemen en hebben kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte

beschikken. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

4.4. In de mate dat de verzoekende partijen hebben aangegeven niet akkoord te kunnen gaan met de motivering van de bestreden beslissing, dient het middel te worden onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht en dit in het licht van de toepassing van de bepalingen van artikel 9ter van de vreemdelingenwet, waarvan de schending eveneens door de verzoekende partijen wordt aangevoerd.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is bij de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624; RvS 28 oktober 2002, nr. 111.954).

4.5. Uit de bestreden beslissing blijkt dat deze genomen werd in toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet, bepaling die toelaat de aanvraag onontvankelijk te verklaren indien een ambtenaar-geneesheer in een advies vaststelt dat de ziekte kennelijk niet beantwoordt aan een ziekte zoals voorzien in §1, eerste lid van artikel 9ter van de vreemdelingenwet. Er wordt verwezen naar een advies van een ambtenaar-geneesheer in deze zin van 12 februari 2013.

Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet luidt:

“De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig §2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.”

4.6. De verzoekende partijen betogen onder meer dat zij niet akkoord kunnen gaan met een dergelijke stereotiepe afwijzing van het verzoek tot regularisatie, terwijl duidelijk blijkt dat het toepassingsgebied van artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet ruimer is dan enkel ziektes die onmiddellijk levensbedreigend zijn, dat er niet vereist is dat de ziekte levensbedreigend is. De verzoekende partijen zijn van mening dat de verwerende partij bovendien dient na te gaan of de vreemdeling in zijn land van herkomst over de nodige medische zorgverstrekking kan beschikken. Verder stellen zij dat de verwerende partij het spel niet eerlijk speelt, dat artikel 9ter, §1 uit twee delen bestaat, namelijk het lijden aan een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of de fysieke integriteit of een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst of het land waar hij verblijft. Zij vragen zich af of de verwerende partij tevens onderzocht heeft of er een adequate behandeling mogelijk is in het land van herkomst, dat zij zich terecht de vraag stellen ‘waarom’, dat ook een blik op de gesloten omslag alwaar ‘het waarom’ zou moeten worden verhuld geen verheldering brengt, dat ook in het schrijven van de arts-attaché niet wordt uitgelegd ‘waarom’. Zij vervolgen dat de Dienst Vreemdelingenzaken haar beslissing juridisch wenst te motiveren met de verwijzing naar artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet door te stellen dat de aandoening van de eerste verzoekende partij niet beschouwd kan worden als direct levensbedreigend, dat zelfs indien zij dit nog zouden kunnen volgen, *quod non*, dan nog gaat artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet verder. Zij wijzen er op dat er ook nog moet gekeken worden of er wel een mogelijkheid is tot behandeling in hun land van herkomst en stellen vast dat de bestreden beslissing met geen woord rept over de mogelijke behandeling terwijl in de aanvraag uitgebreid werd gemotiveerd dat de behandeling die de eerste verzoekende partij dient te volgen, zijnde medicatie, problematisch wordt in hun land van herkomst gezien het land met een tekort aan geneesmiddelen zit. De verzoekende partijen wijzen er op dat artikel 9ter, §1 *iuncto* §4 van de vreemdelingenwet stelt dat ook de toegang tot de medicatie dient te worden nagegaan in de ontvankelijkheidsfase, dat indien de eerste verzoekende partij niet aan de nodige medicijnen kan geraken, wat zij duidelijk in de aanvraag hebben opgeworpen, zij uiteraard wel lijdt aan een aandoening die levensbedreigend is, zoals vermeld in artikel 9ter, §1 van de vreemdelingenwet.

4.7. Uit de stukken van het administratief dossier, meer bepaald het standaard medische getuigschrift van 30 augustus 2012, waarnaar in het medisch advies van de arts-adviseur verwezen wordt, blijkt dat

de arts van de eerste verzoekende partij onder meer aangaf dat er een medicamenteuze behandeling is van de aandoening.

4.8. Artikel 9ter, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet voorziet volgende toepassingsgevallen:

(1) een ziekte die een reëel risico inhoudt voor het leven of voor de fysieke integriteit van de patiënt, of
(2) een ziekte die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

4.9. Ter staving van de bestreden beslissing – en de toepassing van artikel 9ter, §3, 4° van de vreemdelingenwet – wordt verwezen naar volgend advies van een arts-adviseur van 12 februari 2013:

“Ik kom terug op uw vraag om evaluatie van het standaard medisch getuigschrift voorgelegd door voornoemde persoon in het kader van haar aanvraag om machtiging tot verblijf, bij onze diensten ingediend op 11.10.2012.

Kennelijk laat dit medisch dossier niet toe het bestaan vast te stellen van een graad van ernst zoals vereist door artikel 3 van het Europees Verdrag van de Rechten van de Mens, zoals geïnterpreteerd door het Europees Hof van de Rechten van de Mens dat een aandoening eist die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer gevorderd stadium van de ziekte.

Uit het standaard medisch getuigschrift (SMG) d.d. 30.08.2012 mag niet blijken dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging betekent voor het leven of aanleiding zou kunnen geven tot een mensonterende behandeling. De beschreven chronische depressieve toestand van betrokkene houdt geen reëel risico in voor het leven of de fysieke integriteit van betrokkene.

Hieruit blijkt kennelijk niet dat betrokkene lijdt aan een aandoening die een directe bedreiging inhoudt voor haar leven of fysieke integriteit. De beschreven aandoeningen vereisen geen dringende maatregelen zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn. Met betrekking tot het aspect van de onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er in het land van herkomst geen adequate behandeling is, volstaat bovendien het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten.”

Dit advies, waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing en dat onder gesloten omslag samen met de beslissing aan de verzoekende partijen werd overhandigd, dient te worden geacht integraal deel uit te maken van de motivering van de bestreden beslissing.

4.10. De arts-adviseur stelt aldus vast dat er kennelijk geen sprake is van een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit, nu de aandoening van de eerste verzoekende partij geen directe bedreiging inhoudt voor het leven en geen dringende maatregelen vereist zonder welke er acuut levensgevaar zou kunnen zijn.

Verder stelt de arts-adviseur dat uit het standaard medisch getuigschrift niet blijkt dat betrokkene lijdt aan een aandoening die aanleiding zou kunnen geven tot een mensonterende behandeling, doch stelt enkel dat de beschreven chronische depressieve toestand van betrokkene geen reëel risico inhoudt voor diens leven of fysieke integriteit. Verder motiveert de arts-adviseur, met betrekking tot de vraag of er sprake is van een mensonterende en vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling voorhanden is in het land van herkomst, dat *“het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid [volstaat] om betrokkene in casu van het toepassingsgebied van art. 9ter Vreemdelingenwet en art. 3 EVRM uit te sluiten”*.

Er dient te worden aangenomen dat de arts-adviseur aldus aangeeft dat uit het kennelijk ontbreken van een onmiddellijk gevaar voor het leven en de fysieke integriteit tevens volgt dat er kennelijk geen sprake is van een risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen behandeling voorhanden is in het land van herkomst. De arts-adviseur maakt hierbij in zijn advies ook melding van artikel 3 van het EVRM en in de beslissing zelf wordt, onder verwijzing van rechtspraak van het EHRM, eveneens toegevoegd dat actueel sprake moet zijn van een kritieke gezondheidstoestand of een levensverwachting die op korte termijn in het gedrang is, zodat het vaststellen van het kennelijk en manifest ontbreken van dergelijk ernstig actueel gevaar ruimschoots volstaat om de betrokkene uit te sluiten van het toepassingsgebied van artikel 9ter van de vreemdelingenwet en van artikel 3 van het EVRM. Dergelijk standpunt wordt ook in de nota met opmerkingen verdedigd, nu hierin wordt

aangegeven dat de wetgever de toekenning van een verblijfsmachtiging om medische redenen volledig heeft willen verbinden aan artikel 3 van het EVRM en de rechtspraak van het EHRM betreffende deze verdragsbepaling.

De stelling van de verwerende partij in de bestreden beslissing dat de verzoekende partijen enkel in aanmerking komen voor een verblijfsmachtiging om medische redenen indien er sprake is van een aandoening die levensbedreigend is gezien de kritieke gezondheidstoestand of het zeer vergevorderd stadium van de ziekte – of met andere woorden van een directe bedreiging voor het leven van de betrokkene – vindt echter geen steun in artikel 9*ter*, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet. Uit deze bepaling kan immers niet worden afgeleid dat het vaststellen van een kennelijk en manifest ontbreken van een ernstig actueel gevaar voor de gezondheid van betrokkene, met name een manifest gebrek aan een vergevorderd, kritiek dan wel terminaal of levensbedreigend stadium van de aandoeningen, volstaat om *in casu* de betrokkene uit te sluiten van het gehele toepassingsgebied van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet, inclusief de situatie waar er sprake is van een ziekte die een reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst.

Er blijkt aldus niet dat afzonderlijk werd nagegaan of de ingeroepen aandoening geen reëel risico inhoudt op een onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. Deze handelwijze is in strijd met artikel 9*ter*, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet, dat duidelijk voorziet in twee afzonderlijke mogelijkheden, waarbij de duidelijke bepalingen van dit artikel geen nadere interpretatie vergen en geenszins toelaten te besluiten dat de tweede mogelijkheid, zijnde een reëel risico op een onmenselijke of vernederende behandeling door een gebrek aan adequate behandeling in het land van herkomst, afhankelijk is van de eerste mogelijkheid, met name een reëel risico voor het leven of de fysieke integriteit (RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

De Raad benadrukt dat de toepassingsvoorwaarden van artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet ruimer zijn dan die van artikel 3 van het EVRM. Er is in artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet immers sprake van verschillende hypothesen, waarvan de laatste – met name het risico op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in het land van herkomst – losstaat van en verder gaat dan de basisvereiste voor de toepassing van artikel 3 van het EVRM (RvS 28 november 2013, nr. 225.632).

4.11. De verwijzingen in de nota met opmerkingen naar parlementaire stukken waaruit moet blijken dat het de bedoeling van de wetgever was om artikel 9*ter* van de vreemdelingenwet te verbinden met artikel 3 van het EVRM, doen geen afbreuk aan de niet voor interpretatie vatbare tekst van de wet zelf (RvS 28 november 2013, nr. 225.632; RvS 19 juni 2013, nr. 223.961).

Waar de verwerende partij verwijst naar arresten van de Raad moet worden opgemerkt dat in de continentale rechtstraditie arresten geen precedentswaarde hebben.

4.12. Er werd in strijd met artikel 9*ter*, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet niet afzonderlijk en voldoende nagegaan of er geen sprake is van een ziekte of aandoening die een reëel risico inhoudt op onmenselijke en vernederende behandeling doordat er geen adequate behandeling beschikbaar is in het land van herkomst. De materiële motiveringsplicht werd geschonden in het licht van artikel 9*ter*, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet.

Deze vaststelling leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Een onderzoek van de andere onderdelen van het middel dringt zich niet langer op.

Enig artikel

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 14 februari 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9~~ter~~ van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard, wordt vernietigd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig juni tweeduizend veertien door:

mevr. N. VERMANDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

N. VERMANDER